

Angelsko omizje.

12. Blaženi Didak.

Didak je bil rojen na Španskem iz ugledne in imovite družine. Starši so ga zelo lepo vzgojili. Didak je še kot majhen deček rad pohitel v cerkev o zgodnji jutranji uri, da bi prvi stregel pri sveti maši. Služiti mašniku pri oltarju, je bilo njegovo največje veselje. Tudi doma se je vsak dan izkazal prijatelja molitve. Po svoji ponižnosti in čistosti se je mali Didak vsem prikupil tako, da so se oči velikih in malih rade ozirale po njem. Tovariši so komaj čakali, kje in kdaj ga bodo zopet videli. Ali težek križ je mučil dobrega dečka. Učiti se ni mogel in v šoli je daleč zaostajal za drugimi. Prvi v cerkvi, zadnji v šoli. Ali otroška vera mu je povedala, kje najde tolažbe in pomoči. Pri Zveličarju, v zakramentu ljubezni. Sklenil je, pogostoma prejemati sv. obhajilo. »Oni, ki se imenuje Luč, bo razsvetlil tudi moj um in mojo pamet,« si je mislil mladi Didak. Rastel je in vzrastle v čvrstega mladeniča. »V samostan pojdem!« je odločno dejal staršem, »tam bom mogel najlažje vsak dan pristopiti k sv. obhajilu.« Prosil je vzprejema v kapucinskem samostanu rodnega svojega mesta. Niso ga sprejeli. »Je premalo nadarjen. Zabitih pa tudi samostan ne potrebuje,« je sodil oče gvardijan. Didaka je to močno bolelo. Žalosten je odšel domov. Marljivo je prihajal k tabernakelju v bližnjo cerkev, molil in molil, zraven pa tudi pridno sedeval ob knjigi v domači hiši in se učil. Njegov trud ni bil zastonj. Didak je pričel rasti tudi v modrosti. Vnovič je zaprosil vzprejema pri očetih kapucinih, in sicer topot v Sevili, slovečem španskem mestu. Sprejet je bil. V zahvalo je sklenil, postati še gorečnejši v molitvi in v učenju. Postal je mašnik. Z veseljem in z lahkoto si je prisvojil potrebno znanje za sveti mašniški stan. Predstojniki so ga določili za pridigarja v domači samostanski cerkvi. Didak se je izgovarjal, da ni sposoben za to pretežko in prečastno službo, a pokorščini se je vdal.

In uspehi? Cerkev je bila polna strmenja in gorečega navdušenja, ko je oznanjal besedo božjo mladi kapucinski oče Didak. (Didakovo prvotno ime je bilo Jožef Franc Lopez.) Kmalu je postal ljudski misijonar na Španskem. Didak je govoril preprosto, a prepričevalno, vse je pohvalno govorilo o velikih talentih onega, o katerem je bilo nekoč rečeno: »Zabitih pa tudi samostan ne potrebuje.« Sedaj pa je bila cela Španija polna hvale o Didaku. Tudi na kraljevem dvoru so z zanimanjem govorili o njem. Kadar je pridigal na misijonih Didak, nikjer ni bilo cerkve, da bi obsegla ljudstvo, torej je moral govoriti večinoma na prostem. Po končanem govoru so ga obstopili krepki možje-stražniki, ki so zabranili, da ga ljudstvo ni obsulo od vseh strani in mu raztrgalo oblačila, da si kak košček vzame v spomin na slovečega in svetega moža. Kamor je Didak prišel s svojimi govori, so zapirali slaba gledišča in požigali pohujšljive knjige. Pri vseh velikih uspehih je ostal Didak ponižen redovnik. Pred sto leti je umrl in pred 20 leti ga je sveta Cerkev prištela med blažence in ni več daleč čas, ko ga uvrsti tudi med svoje svetnike. Blaženi Didak, ljubi otroci, vas uči, koliko pomaga pogostno sveto obhajilo tudi pri lepem napredovanju v šoli.

(— r.)

Povest o najdeni uri.

IV.

(Konec.)

Kar je marsikdo izmed vas že uganil, to se je v resnici zgodilo. Povest o čudežnonajdeni uri je prišla na ušesa gospodu učitelju. Drugi dan po dokončanem šolskem pouku so gospod učitelj pridržali v šoli Boštjanovega Jakca in Šinkovčevega Mihca. Ko so odšli vsi drugi učenci, so stopili gospod učitelj k vratom in so jih odprli. Pogledali so, če morda čaka in prisluškuje kak radovednež. Ko ga pa ni bilo, so vrata zaprli in stopili k našima znancema.